

РЕШЕНИЕ

№ 6206

гр. София, 10.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 27.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7336** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и на членовете на техните семейства. Образувано е по жалба на С. К., гражданка на И., срещу отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване, издаден от директор на дирекция „Миграция“.

Жалбоподателката твърди, че на 11.12.2019 г. е подала заявление с вх.№ 53908 до дирекция „Миграция“, с което е поискала издаване на карта за продължително пребиваване на член от семейството на български гражданин на съюза. Към заявлението са били представени всички изискуеми документи, посочени в чл. 12, ал. 3 от Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и на членовете на техните семейства. В отказа се твърди, че са давани указания за представяне на документи, които не отговарят на истината. Представя документи, от които е видно, че са изпълнени дадените указания. Ето защо иска да бъде отменено оспореното решение.

Ответникът – директорът на дирекция „Миграция“ оспорва жалбата. Твърди, че не са изпълнени указанията, а именно – да се представи оригинал на официален документ за сключен граждански брак, който да е издаден от орган по гражданско състояние, а ако бракът е сключен в И. – да се представи заверка с апостил.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства,

намира следното:

Жалбоподателката е подала, на 11.12.2019 г., заявление с вх.№ 53908 до дирекция „Миграция“, с което е поискала издаване на карта за продължително пребиваване на член от семейството на български гражданин на съюза.

На 12.12.2019 г. ответникът е дал указания, в 14-дневен срок, да се представи нотариално заверен препис от оригинала на официален документ за сключен граждански брак, придружен с превод на български език, евентуално ако бракът е сключен в И. – документът да бъде оформен с апостил.

С молба от 19.12.2020 г. жалбоподателката е поискала да бъде удължен даденият 14-дневен срок за изпълнение на указанията, а именно – да се представи акт за брак, оформен с апостил.

С молба от 20.1.2020 г. жалбоподателят твърди, че е приложил оформен с апостил акт за брак.

С писмо от 4.2.2020 г. са дадени указания на жалбоподателя да представи документ от Посолството на И. в С., че е сключила брак с М. С. Ч., род. 25.6.1984 г., гражданин на Великобритания.

С молба от 16.3.2020 г. се иска да се приеме съгласно дадените указания оформен акт за брак от Посолството на И. в С..

Приложено е удостоверение на английски език, с превод на български, с което се цели да се удостовери сключения между жалбоподателката и М. С. Ч. брак, съгласно сикхските ритуали от главния религиозен водач на Г. Сахиб. Преводът на български е нотариално заверен. Удостоверението на английски език е заверено с апостил от Република И., на 24.12.2019 г.

С отказ от 30.3.2020 г. е отказано издаването на исканото разрешение с мотив, че не са изпълнени указанията от 12.12.2019 г. и от 4.2.2020 г., а именно – да се представи акт за граждански брак.

Предвид така изложеното съдът намира, че оспорването е основателно.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 12 от Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и на членовете на техните семейства, видно от заповед № 8121К-1492/19.4.2016 г. на министъра на вътрешните работи. Актът е издаден в предвидената в закона писмена форма.

При постановяването му ответникът обаче е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила.

Съгласно чл. 30, ал. 2 АПК, ако искането за издаване на административен акт /в случая – разрешение за постоянно пребиваване/ не удовлетворява изискванията на закона, заявителят се уведомява да отстрани недостатъците в 3-дневен срок.

Действително, ответникът формално е спазил изискването на посочената норма като е давал указания на жалбоподателя /така цитираните две указания от 12.12.2019 г. и от 4.2.2020 г./, но макар и изрично да не е посочено в закона, то от неговия дух следва, че дадените указания следва да са ясни, недвусмислени, както и да се посочи правното основание /какви законови изисквания не са спазени/; съответно – защо представените вече документи не удовлетворяват изискванията на закона. В случая, предвид представянето и в двете молби от 20.1.2020 г. и от 16.3.2020 г. на едни и същи документи, очевидно, че жалбоподателката и нейния представител не са могли да разберат това.

Посоченият недостатък при извършването на процесуалните действия е пренесен и в

оспорения акт –там отново се преповтаря факта, че не са спазени изискванията на закона, без обаче да се сочи именно какви са те – какво е правното основание. Не е посочено дали и евентуално - какви международни договори са сключени между Република България и Република И., имащи отношение към признаване гражданското състояние на лицата; не е посочено защо се иска именно сключен акт за граждански брак; кои бракове в Република И. се признават като законно сключени. Не е извършена проверка и не са изложени мотиви дали представеното удостоверение може да се приравни на официален документ, удостоверяващ сключен брак съгласно изискванията на §1, б. а от Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и на членовете на техните семейства и съгласно законодателството на Република И..

Предвид изложеното съдът намира, че оспореният отказ е незаконосъобразен и следва да бъде отменен. Делото следва да бъде върнато като преписка за повторно произнасяне доколкото в това производство разрешението за продължително пребиваване се издава в специална форма /съгласно Регламент (ЕО) № 1030/2002 на Съвета от 13 юни 2002 г./ и по арг. от чл. 173, ал. 3 АПК. При повторното произнасяне следва да се спазят изискванията на чл. 30, ал. 2 АПК

По разноските. Предвид основателността на жалбата, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноски за държавна такса от 10 лв.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

О., по жалбата на С. К., гражданка на И., родена на 9.1.1990 г. срещу отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване № 5364р-6245/30.3.2020 г., издаден от директор на дирекция „Миграция“

ОСЪЖДА дирекция „Миграция“ да заплати на С. К., гражданин на И., родена на 9.1.1990 г. сумата от 10 лв. разноски.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: